

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per
Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum,
quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia
Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 193. An & qualiter Inquisitores Hæreticum Judici sæsulari, incurrant
irregularitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

Pleba in epitome delictor. L. 1. c. 32. n. 12. Carret. l. c. §. circa tertium. n. 37. Farin. q. 185. n. 125. Castrop. n. 14. De cetero in impuberibus usu observatur, ut non torqueantur, sed solum ferula terreatur & feriantur, qui terror & castigo tortura non reputatur. Mulieres etiam praegnae propter parvum periculum, non solum à tortura, sed & à terrore illius excusantur, cum ex terrore non secus, quam ex ipsa tortura abortus sequi possit; unde prohibita tortura, & hic terror prohibetur, ut cum Gomez. Pegna. Farin. Castrop. l. c.

8. Octavo: Ex confessione facta in tormentis reus condemnari nequit, nisi prius eam ratificaverit, ut ex communi, Eymer. p. 3. direct. rub. de tertio mod. torminand. process. n. 157. Farin. de Hæres. q. 186. n. 150. Ad ratificationem autem ut inducatur, cautè procedere debet Inquisitor, interrogando primò in genere, num eam approbet, dein in particulari proponendo, & per extensum legendo, perquirendoque, an, quæ lecta sunt, sint, quæ confessus sit, Castrop. n. 15. Post ratificationem suo tempore, nimirum post 24. horas à tortura, reus penitens, absolutionemque petens, abjurare debet errores suos, & penitentia inuncta ab excommunicatione incurra publicè absolvendus, nisi fuerit relapsus, tunc enim curia seculari tradendus. Si verò ratificans confessionem suam in errore suo perstiterit, varii adhibendi sunt modi eum convincendi, adducendo Doctores, qui cum eo disputent, ejusque rationes dissolvant, & si pertinax se victum non protestetur, curia seculari puniendus tradi debet. Si verò accedente tempore ratificationis confessionem à se factam revocaverit, reus iterum torturæ subijciendus, non tantum, quia revocavit, sed quia confessione facta, novum indicium commissi criminis dedit; nunquam tamen ultra tertiam vicem torquendus, præsertim si prima vice tormenta sustinuit, in quantum indicia postulabant, ut Farin. cit. q. 39. n. 67. At si reus in tortura negavit, torturæ denuo subijci nequit, nisi indicia nova urgentia, à primis diversa fuerint adducta, juxta L. unus. §. 1. ff. de quæst. quia tunc non tam prior tortura repetitur, quam nova suscipitur, cum quolibet ex his indicibus seu causis existente torqueri possit; nullis autem aliis indicibus adductis à tortura nova abstinendum, ut cum Menoch. de arbit. L. 2. cas. 272. à n. 5. & Farin. de indicibus. q. 38. à num. 71. Castrop. n. 17. De cetero, si reus insufficienter tortus ob debilitatem, vel aliam causam, & indicia sint urgentia, reus negans Hæresim abjurare debet, quia aliquà vià indicia illa purgari debent, & cum torturæ purgata non sint, justum est, ut abjuracione purgentur. At quando tortura indicibus correspondet, plenè purgati, purgatis autem indicibus, reus remanet absolvendus, Simanc. Cathol. Inst. tit. 56. rub. de can. purgat. n. 17. Pegna. l. c. comment. 39. num. 156. circa fin. Farin. de Hæres. q. 185. n. 128. Castrop. n. 18. qui etiam n. 20. pro complemento hujus materiae de tortura, ex repertor. inquisit. v. advocatus. §. sed an advocatus. & Pegna. l. c. comment. 110. adjicit, quòd quoties disputatur, num reus sit torquendus, reo adstare debeat ejus Advocatus, & eum defendere, si videat, indicia insufficientia esse, eò, quòd cum tortura præjudicium grave inferat, sic contra rationem & æquitatem, si cogatur, eam indefensus subire.

Quæst. 193. An & qualiter Inquisitores, alique Judices ecclesiastici tradentes Hæreticum Judici seculari incurrant irregularitatem.

Resp. Tametsi traditus morte afficiatur, nullam incurrunt irregularitatem, Simanc. l. c. c. 34. num. 38. Felician. de censur. tit. de irregular. c. de secund. spec. irregul. quæ contrah. extra bell. vers. Inquisit. tradens. Maiol. de irregular. L. 5. c. 48. §. 2. n. 9. Covar. in Clem. si furiosus. p. 2. §. 5. n. 6. Penia l. c. p. 2. comment. 20. Avila de censur. p. 7. d. 5. §. 2. du. 2. Zerol. in pr. Episcop. p. 1. v. Hæretici. §. 12. Sanctarel. de Hæres. c. 26. n. 7. & alii, quos citat & sequitur Barba. in c. 13. b. t. num. 5. Idque, etiam si Judices non præmittant protestationem, & insistent pro sententiæ executione, si Judex eam differat, Penia. Avil. Barb. l. cit.

Quæst. 194. Qualiter ab Hæretico fieri debeat abjuratio Hæresis.

Resp. Ab Hæretico manifesto fieri ea debet publice, & in loco publico, Buttr. in c. 9. b. t. n. 11. Socin. n. 8. direct. inquisit. p. 2. n. 126. §. 127. Penia l. c. comment. 42. Menoch. de arb. cas. 372. n. 1. Barb. in c. 9. b. t. n. 1. Istamen, qui antequam accusatus, vel inquisitus, sponte adiens Inquisitorem, confitetur errores suos, paratus sentire cum Ecclesia, non tenetur eam abjurare in loco publico, ut Locatus in Jud. Inquis. v. Ordinarios. n. 2. Roias. tr. de Hæres. p. 2. n. 272. uti nec leviter suspectus de Hæresi, Director. Inquisit. p. 3. num. 161. Penia l. c. comment. 40. Genuens. in pr. Archiepisc. c. 84. n. 9. Barb. l. c. n. 12. Quamvis leviter suspectus abjurare eam debeat secretè coram paucis, ut Scacc. de jud. c. 59. n. 10. Sanctarel. l. c. n. 41. Simanc. & alii apud Barbof.

Quæst. 195. An & qualiter procedendum contra Hæreticum defunctum.

1. Resp. Primò: Tametsi crimina omnia morte committentis extinguantur, juxta L. defuncto. ff. de publ. jud. L. pupillum. §. in Hæredem. ff. de reg. juris. L. ex judiciorum. ff. de accusat. crimen tamen Hæresis, uti & crimen læsæ Majestatis humanæ morte non extinguitur, L. ut. c. ad Leg. Jul. Majest. L. Manichæos. §. 2. c. b. t. Ut autem Hæreticus defunctus damnetur Hæresis, requiruntur clare ac dilucide probationes, illum in Hæresi decessisse; si enim vivens damnari nequit, nisi confessus vel convictus legitime à fortiore damnari nequit, qui jure & potestate se defendendi caret. E contra, qui decessit suspectus, & infamatus tantum de Hæresi damnari nequit; quia suspensiones de Hæresi morte suspecti extinguuntur, juxta c. accusatus. §. si verò. b. t. in 6. ita Simanc. l. c. tit. 18. de defunctis. n. 13. Farin. q. 197. n. 103. Castrop. tr. 4. d. 8 p. 16. §. 4. n. 2. & alii apud illum. Sufficiens autem Hæresis defuncti probatur, si vivens illam confessus, non proutuisse, probatur. Ad quam probationem reducitur, si ob Hæresim existens, in carcere seipsum interemit, cum hæc interemptio, quia præsumitur, processisse ex conscientia criminis, sic quædam illius confessio, Farin. q. 190. n. 90. Simanc. l. c. num. 31. Penia l. c. comment. 42. vers. quod ipsum. Castrop. l. c. n. 3. Probatur quoque testibus, si sint omni exceptione majores: unde, si pendente processu mortuus fuerit inquisitus, damnari non poterit, nisi jam ejus Hæresis aliunde plenè & concludenter probata fuerit. Ex eo quoque, quòd quis probetur, existisse per annum in excommunicatione ob causam fidei, & sic decessisse, probari sufficienter, probabilius cenlet Castrop. n. 5. citatis Farin. l. c. num. 93. Claro præf. §. Hæresis. vers. item de crimine. Decian. tr. crim. L. 5. c. 57. num. 6. eò quòd, si talis probatio facta delinquente vivente